

Hodnocení vedoucího diplomové práce – praktická část

Jméno a příjmení studenta	BcA. Michael Semerád		
Studijní program	Teorie a praxe audiovizuální tvorby		
Obor/ateliér	Režie a scenáristika/ateliér Audiovizuální tvorba		
Forma studia	prezenční	Akad. rok	2024/2025
Název práce	Symbiotik		
Vedoucí práce	prof. Mgr. MgA. Jan Gogola ml.		

Michael Semerád se v průběhu studia věnoval ve svých filmech tématům společenské povahy, ale v souvislosti s titulem *Symbiotik* společenský rozměr přesáhl. Také pod vlivem jedné z ústředních filosofických osobností naší doby, kterou představuje Timothy Morton, a to například s knihou *Ekobytí*, se Semerád tentokrát rozhodl natočit film o vztahu lidského s mimolidským. A to v duchu toho, že jsme jako lidé natolik provázání se světem kolem nás, že už se vlastně o svět mimo nás nejedná. V planetárním měřítku není možné uvažovat o lidském bez vědomí naší neoddělitelné srostlosti s mimolidským: svět jako princip „symbiotik“.

Tomuto principu pak odpovídá příběh Semerádova filmu. Jeho demiurgem se stává rostlina jako bezděčný iniciátor prozření mladé vědkyně Mají. Ta se dokáže teprve díky rostlině nadechnout v původně kontaminované krajině, v níž se doposud pohybovala jen s dýchacím filtrem. Neboli právě díky mimolidskému se můžeme dozvědět o povaze světa to, co nám naše civilizační návyky a instrumenty neumožní ba nás od tohoto nazření dokonce odvádí.

Aspektu mimolidského odpovídá i podoba zobrazení děje, který se odehrává v měsíční krajině a většinou beze slov, s jednou lidskou aktérkou, jejíž tvář poznáváme až po expozici filmu. Nejde zde o psychologii postavy, nýbrž o její vzájemný vztah se světem.

Důmyslně je zde pojata povaha obrazu i zvuku. Kromě sterilního prostředí průzkumné stanice a zlověstně potemnělého závěru s místy až taktilně působící kamerou se nacházíme také v barevném, sluncem prozářeném světě, jehož jedovatá temnota je neviditelné povahy. Adekvátně pojatý je také minimalistický zvuk s amorfním hukotem pustiny a s konstantním hudebním motivem, který se proměňuje nepatrně jako charakter opuštěné krajiny a denního režimu osamocené Mají, jejíž dech vyvolává ve vyhrocených momentech vjem tentokrát audiotělesné povahy. Výkon Sary Korbelové je pak díky verbálně i tělesně subtilně modelovanému herectví přesvědčivý jak v polohách vědecké rutiny, tak rovněž ve chvílích rozjitřenosti ze setkání s rostlinou či v momentech paniky.

Dílčí nedostatky filmu spatřuji v následujících bodech:

- úvodní měření svojí délkou neodpovídá celkové roli tohoto motivu
- bylo by záhodno důsledněji objasnit to, proč se do masky krvácející Maja po panickém běhu do stanice ocitne ve standardní kondici
- za zbytnou považuji sekvenci lyrického snu doslovně evokujícího bukolickou touhu člověka naší doby
- expresivnější reakci si vyžadoval moment překvapení, když si Maja sundá masku a může dýchat.

Navzdory uvedeným výhradám mám za to, že se štábu vedeným Semerádem podařilo natočit příběh mýtického charakteru o člověku rostlině neboli příběh, který díky principu

metamorfózy lidského v mimolidské umožňuje, aby se průzkumníkem stalo i publikum. K setkání s tímto filmem je zapotřebí přesáhnout rozměr lidské imaginace.

Otázky k obhajobě:

Co Vás přivedlo k tomu zařadit do filmu v samotném závěru postprodukce lyrickou snovou sekvencí?

Zažíváte i ve svém nefilmovém životě nějakou podobu principu „symbiotik“?

Návrh klasifikace **A-výborně**

Salaš 4. 6. 2025

.....
podpis vedoucí/ho práce